

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT

SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Aribau, 39

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

JOCHS FLORALS

Dissapte á las nou del vespre se reuní lo Cos d' Adjunts dels Jochs Florals de Barcelona, en lo nou Saló del Consistori de la Casa de la Ciutat, en sessió ordinària, segons prevenen los Estatuts.

Lo senyor Vallés y Ribot, en ausencia del President senyor Querol y per mort del Vice-president, don Mariá Maspons y Labrós, ocupá la presidència, y declarada oberta la sessió, lo Secretari senyor Ixart, llegí l' acta de la anterior, essent aprovada.

Desseguida lo senyor Vallés y Ribot dedicá un sentit discurs á la memoria del senyor Vice-President, proposant que 's consignés en acta 'l viu dolor que per tan trista perdua pera la terra y las lletres catalanas, afligia l' ánimo de tots los adjunts, aprobantse per unanimitat.

Llegits los comptes del any últim per lo senyor Secretari, foren aprovats sens debat, procedintse á continuació á la elecció del Consistori pera l' any 1886, que doná 'l següent resultat:

MANTENEDORS.

Don Francisco Maspons y Labrós, 34 vots.
Don César A. Torres, 34 idem.
Don Carlos Bosch de la Trinxeria, 33 idem.
Don Valentí Almirall, 25 idem.
Don Ramon Picó y Campamar, 21 idem.
Don Pau Bertran y Bros, 20 idem.
Don Jaume Collell, Prébere, 16 idem.
Don Eusebi Güell Bacigalupi, 14 idem.
Don J. Martí y Folguera, 9 idem.
Don Francesch Ubach y Vinyeta, 1 idem.
Don Adolf Blanch, 1 idem.
Don Angel Guimerá, 1 idem.

SUPLENTS.

Don Gayetá Cornet y Mas, 35 vots.
Don Joan Almirall, 34 idem.
Don Luis B. Nadal, 33 idem.
Don Lluís Ferrer y Soler, 19 idem.
Don Lluís Claramunt, 15 idem.
Don Francisco de P. Rius y Taulet, 2 idem.
Don Joan Serra, 1 idem.
Don Carlos Pirozzini, 1 dem.

Quedan elegits pera formar lo Consistori, pera Mantenedors los sis senyors que alcansaren mes vots junt ab lo

Secretari del passat don Joan Ixart y pera Suplents los quatre que alcansaren mes sufragis.

A proposta del senyor Pirozzoni s' acordá per unanimitat pregar al excelentíssim Ajuntament que coloques en la galeria de catalans ilustres lo retrato de don Manel Milá y Fontanals, y á indicació del senyor Riera y Bertran unánimement se doná un vot de gràcias al Consistori sortint.

A un quart d' onze quedá tancada la sessió.

REVISTA DELS BALLS DE TARDE

Avuy me deya certa persona,
que alguns no estavan prou enterats
dels balls que 's donan per Barcelona
si son de luxo ó si son tronats.

Jo n' he vist molts,
grans y petits,
los mes bunyols
y 'ls mes lluhits.

Si alguns desitjan está 'l corrent
dels balls de tarde que per qui 's fan,
en un moment
tot ho sabrán:
obrin la orella y ho sentirán.

La gran salassa de la Palmera
tota l' ocupan nenas de fora,
raspas, criollas, àngels d' ayguera
que van mudadas com la senyora.

Si un xich las miman
l' amor espremen
de tant que estiman
sembla que 's creman.

No costan gayre de fer rendí,
pero si provan lo seu ballá
tiran per 'quí,
tiran per 'llá,
que al pobre llátzer fan marejá.

Lo saló Ibèrich es ball d' estiu
que tot se mulla sempre que plou;
allí si un jove sab fé l' ull viu
totas las noyas fá aná en renou.

A aquella sala
si un s' espavila
vestit de gala
pot fer barrila.

Pero la cosa que atipa mes
es que no ho tenen enrajolat
y 'ls sabatés
s' han alegrat
perque així espatllan molt mes calsat.

Qui vol del Carme sentir l' orquesta
va á la taquilla quatre rals gasta,
y veu ninetas qu' están de festa

y xixarel-los de bona pasta.

Tots s' aparellan
y alegres ballan:
may s' atropellan:
per re 's barallan.

Pero quan voltan no 'us hi arrambeu
perque res miran quan fan rarau
y cop de peu
de gent de jau
moltes vegadas pot fe algun blau.

Totas las festas al Oriental
hi ha cada escándol que arriba al cel,
com que á la vora hi ha l' Hospital
pels que mal prenguin 'ls vindrá al pel.

La gripia tota
que allí té cita
crida, eshalota,
ronca y s' irrita.

Trompadas, pinys y cops de punys
se reparteixen entre companys,
molt mal si grunys,
pitjó si 't planys:
alló es la mare dels desenganys.

Qui vol dos gustos á la vegada
té dugas salas á la Canuda,
á baix hi campa la flamerada
y á dalt s' hi posa la gent mes ruda.

Si á baix t' enganxas
es ple de xinxas
y á cops de panxas
ballant te trinxas.

A dalt los músichs fan algun gall
y á cops de bombo fan molt soroll:
rellisca 'l ball
com sabó moll;
si caus te trencas la nou del coll.

Per mes que sembli que 'l ball critiqui
d' allí no 'm treuhen ni á cops de taco:
res de comedias no m' embolico
perque un trenera no hi pot fe 'l maco.

Allí may lliure
m' he pogut veure:
tant sols per riure
ja 'm volen treure.

No estich per dramas ni comediants
y al ball me tiro ple d' ilusions:
deume las mans
grans batallons
de raspas, xinxas y carretons.

Q. ROIG.

MODISMES ARITMÉTICHES

L' home posat en la terra
per ser dels altres manat,
com rés val sa voluntat,
es sols un *cero* á la esquerra.

Quan la conversa s' ho dú,
si d' una noya parlèm
per alabarla, dihèm
que 's una noya del *hú*.

Aquell que fuig temerós,
sens pensar lo que dirán
d' un perill que té al devant,

es segur que toca 'l dos.

No sé perquè; mes cert es quan barato havém comprat; que esclamém ¡Nos ho han donat sols per un tres y no res!

Sentireu di á l' un y al altre parlant d' una qualsevol, ah tot y que baix ho es molt: —No val la pena, es un quatre.

Per demostrar quan ve 'l cas, que tots per un altre fi tenim faltas, solém di, que tothom té un sis ó un as.

Si parlém un bon ratet ab afició y sens parar, ja se sap, al acabar trobém que 'ns ha agafat set.

Arbre que no pot dar fruit, es l' home que en res no pensa y al vici ignocent se llença; mes ben dit, es un cap huit.

En lo mon tots sabém prou, que hem de mori, es nostre estrella; mes ab tot que 's cosa vella, per xó sempre 'ns ve de nou.

Lo sér que obligat se veu á fe un acte humanitari, per mes que ell pensi 'l contrari, no fa mes que lo que deu.

Que es tossuda, tot ho abona ab excés Ja filla de Eva; per xó logra ab tot la seva, ¡Cóm es tant tretse la dona!

No crech se 'm diga 'l contrari, puig per poch que un siga fi, per forsa hem de conveni que 'l fer seta, fa ordinari.

Y per fi, aquell que 's prudent, formal y amable en lo tracte, no faltant may á cap pacte, es un home molt de-cent.

JULIA CARGASSÓ.

¡MIRACLE!

Hi ha uns versos que diuen:

Santo que de higuera fuerte de cuyos ligos comi, los milagros que tú hagas que me los planten aquí!

—¡Oh mon descregut! ¡Oh generació condempnada! Pera tú serán las penas del Infern! Pera tú tots los torments de la vida futura que 't reserva Llucifer pera castigar ta impietat!

—¿Qué diu? vaig preguntar al beato que ple d' uncio y ab sabatas de simolsa, aixecava la vista al cel posant casi los ulls en blanch com si s' anés á desmayar.

—¿Qué murmura sant cristiá? Que potser li han trepitjat l' ull de poll de la fe?

—Fugi d' aquí, va respòndrem, vosté també deu esser dels deixats de la má de Deu. Anatema! Anatema!

—Vaya, vaig pensar jo; aquest home ó s' ha trastocat ó es d' aquells que combregan ab rodas de moli.

Com poden suposar, aquesta conversa la tenia en la plassa de la Igualtat, al peu mateix de las parets del Odeon, que forman ángul ab la fatxada de la Iglesia de Sant Agustí.

Corria la veu que una imatge d' una Mare de Deu d' aquest temple, feya días que havia arrencat un llanto que no li podian estroncar de cap manera.

Fins aquí, no hi ha res d' estrany. Jo que he vist á tants prestidigitadors fer marevells ja no 'm supto per cap cosa per extraordinaria que sembli.

Hi ha molts Canonges que son capassos de fer tornar micos á tota la gent que no hi vegi mes enllá del nas.

Desseguida que la dona de casa va dirme que per la plassa corria la noticia d' aquest miracle, que aquestas cosas sempre surten de la Boqueria, ja vaig dir: Aixó está molt ben pensat. Nosaltres los liberalots no 'n tenim de cops d' aqñets. Quan necessitem diners obrim suscripcions y que hi posi qui vulgui, pero las obrim dihent francament per lo que son; perque un que va llyutar al costat de 'n Garibaldi está malalt, ó la seva dona ha parit y no té recursos, en fi, cosas que la veritat, no entendrien lo cor de cap persona capassa de defensar la religió á tiros.

Pero 'ls catòlics, es dir los catòlics, los que dirigeixen lo tinglado, aqñets sí, aqñets son la gent de las grans ideas pera fer quartos, per algo 'ls hi ha de valer lo estar en gracia de Deu.

—Una Mare de Deu que plora! Si 'l pensarho solzament ja fa escriuir. Vegin vostés una verge que se 'n va en un mar de llanto, per nostres pecats. Nosaltres nos divertim cometentlos y ella s' encarrega de plorarlos. Com aquells dos que l' un fuma y l' altre escup.

—¡Ay! cóm l' aconsolarem? pensan los devots. Abocant diners á dojo, no hi ha mes; aquesta bona senyora, necessita un altar nou, ó un vestit de trinca, ó un reixat de feto feta la moda. Vaya, donchs, á ferli, teniu, teniu, allá

van diners, feu lo que us sembli, gasteu quant vos dongui la gana, no volém veure 'ls comptes.

Y velsiaquí que sense mes ni mes, tractan á la Mare de Deu com á qualsevol d' ells mateixos.

Aixis, aixis se demostra la fé, posant en ridicul á lo que mes sagrat haurian de tenir y mes respecte los hi hauria de fer.

Perque tan li posan d' un modo com d' un altre: fentla plorar y permetent que aixó succeheixi pera que 'ls descreguts se n' enriguin, y fins en l'iquet n' escrigui una comedia que ningú mes que ell pot estarne mes enterat, puig que aquesta vegada ha succehit al costat de casa seva. Son vehins ab la Mare de Deu.

Y ¿per qué ho han fet aixó ara? ¿Després d' una peste, en que tothom ha passat los set cälzers d' amargura, en que tothom está purificat de tota mácula per las penas que ha sufert, quin pecat podem haver comés? Sino que ho fassin pera 'ls que van fugir de Barcelona, pera estolviarse sacrificis?

Per mes que penso, no hi trobo cap bona solució.

Jo per la meua part, ó per la part que 'm pot tocar en lo motiu de la pena de la Mare de Deu, dech confessar que no sé de que 's pot queixar ó en que l' hagi ofesa.

No 'm cuido mes que d' escriure algun articlet pera LA HONORATA y de guanyar lo pa pera mi y la familia, y en aixó no faig mes que seguir los preceptes de Deu.

Si d' acás será per culpa dels beatos que está desconsolada.

A no ser que 's dolgui perque ara s' ha estrenat la tercera part de *Don Juan Tenorio*!

Com que hi posan als capellans per portas!

En fi, vaya, que no sé perque pot plorar!

De totas maneres no deixa de ser un gran miracle inventat per algú que sab fer bons jochs de mans.

Ja hem dit que hi ha molts Canonges.

LO NEGRE DE LA RIBA.

UNA HORA TONTA

Era en lo Teatro Catalá y un dimars (mal dia pels enamorats).

En Pepito, que es un corrido de primera, que va molt elegant y té molt crédito per tot Barcelona perque deu sis parells de botas al sabater y no sé quants trajes al sastre, etzètera, etzètera, en tot y 'l tenir inglesos, may li faltan deu ralets á la butxaca per anar á Romea, perque aixó si, primer s' estará de menjar, avans de deixarse perdre un drama ó comedia si es en catalá.

Al sentir anomenar y alzar fins als núvols per personas de clar criteri lo nou drama *La ratlla dreta* del senyor Soler, no va pogué resistir 'l desitj de véurel y cap allí falta gent.

Arriba á la taquilla, compra la corresponent entrada y butaca: hi havia un lleo fins als passillos: li tocá la fila tretze.

Com si la providencia 's compadís d' un pobre xicot que gasta tot lo que té y no 's pot donar impertancia en las butacas de primera fila encarant los *jemelos* en recta direcció als pamets del sexo débil, al seu costat li concedi una senyora donant la dreta al seu marit, pero ¡quina senyora! una fotografia de Vénus.

En Pepito, un xicot tan aixalabrat que no sabia encara lo que era estimar perque tots los seus amors havian sigut pel simil dels aristócratas socis del *Calderu* y *Taller Baldufa*; aquell dia va ser lo primer que l' entremaliat Cupido va comensá á encendre lo seu cor.

S' alsá 'l teló per donar comensament á la funció y aixó que s' anava desarrollant en lo primer acte 's desarrollava y feya mes gran l' amor d' en Pepito, que s' acontentava mirant embadalit lo rostre de la casadeta en cuestió.

S' acabá lo primer acte y un home com ell que may l' havia preocupat lo sens fi de facturas del sabater, sastre, etzètera, y que negantse may lo trobavan á casa ni en lloch estava boig y capficat buscant una solució per acabá sons sufriments.

En l' intermedi del primer al segon acte lo marit s' aixecá per fumar un cigarrillo en lo saló de descans.

¡Oh felicitat! pensava l' excurrido, sens móurers de la butaca, ab ulls fondos y cara esmortuida.

Ell de tant en tant li donava alguna que altra miradeta de compassió, mirada que li acabava d' encendre mes la passió que 'l devorava.

Qué faig, (deya entre dents) si m' hi declaro desseguida m' esposo que mes aviat sian fallidas mas esperansas. Y adoptá 'l medi d' esperar lo segon acte, per véurer si aquest obriria pas al cami de sos pensaments.

Tocá l' esquella, lo senyor ocupá altre volta la butaca al costat de sa esposa y seguí la funció.

Al mitj del segon acte quan la esposa del reo descubreix que l' advocat l' estima com ella a n' ell, aquella escena que la Parrenyo fa d' una manera tant acabada, la senyora aludida no pogué menos de dir ¡pobre! ¡quánt deu sufrir!

Aquestas paraulas va sentir las en Pepito, que emocionat se veyá ell en lo escenari representant lo paper d' advocat ab ella, la esposa del reo.

¡Quin sens fi de pensaments crearen dins son cap aquelles quatre paraulas!

No 's pogué contenir mes y se 'n aná al café del mateix teatro; demaná paper, ploma, y tinter y digué, si l' advocat no té prou atreviment per acabar d' escriureli una carta, jo confesso que soch débil y no puch de menos que portar á cap las meas debilitats encara que m' hagués de costar ma propia vida.

Ja no 's va cuidar mes de *La ratlla dreta*, per mes que estava convensut de que feya *La torta* y esperant tan sols un moment oportú per entregarli la carta, en la qual li demanava una cita pel dia següent á la sis de la tarde á la xocolateria de ca 'l Mallorqui, esperava impacient que s' acabés lo drama.

¿Cóm entregarli? Si hagués tingut un' altra ocasió com

la del primer intermedi hauria sigut mes atrevit, pero 'l senyor no va separáren mes.

Per fi s' acabá la funció y perdia per moments l' esperanza de poguerli entregar, pero aprofitant l' aglomeració de la gent á la surtida y no perdenla de vista li semblá com si se 'l mirés y li allargués la má per detrás del seu marit.

Y no li capigué dupte, ab precipitació entregá la carta á la má que li semblá d' ella y 's retirá satisfet y convensut de haver cautivat lo cor de la bella senyora esclamant: «Soch felis».

Tota la nit va véurer visions, per tot veyá á son bell ideal, ¿qui dorm quan lo pensament está ocupat ab tan falagueras esperansas?

Esperá 'l dia següent y á las quatre de la tarde ja ocupava una de las cadiras que venian mes al devant de la porta de la entrada; ¡quánt li tardaren aquellas dos horas! per fi tocan las sis. Lo cor li anava com una péndola de rellojje.

S' obra la porta y... compareix lo principal de sos acreedors presentantli 'ls comptes.

Aquella má que ell creya de son únich pensament era la del nebot del sastre.

¡Tableau!

M. FIGUEROLA ALDROFFU.

Ja tinch un rival, lo que proba que l' Angela es bon xich bonica. Aquest nou campeó que sembla vol rebre, perque si se las enfila massa altas, tindrà d' havérselas ab mi, es un minyó sech y alt y enderch com una corda del violi que toca en lo Liceo.

La seva veu fa mes variacions que un flauti y 'ls seus ulls semblan los vidres que hi ha en lo teló pera veure 'l públich desde las taulas en los entreactes.

Ja 'ls dich jo, que aixó del amor sembla la gorra de pet que tothom hi té dret. L' altre dia com si l' Angela fos una solfa, lo payo li demanava un sí. Sort que ella li va fer un sostenido en re que semblava li digués ab sorna ¡ja sol!

Y no 's pensin aixó succehia lo dia que van cantar *Faust*. Naturalment, l' escanyolit debia entusiasmarse y buscava una Margarida.

—Ja veureu, mestre, aqueixa noya 's diu Angela, enteneu, y no li busqueu las pessigollas perque us faria un trau aqueix servidor de mí. Si alguna Margarida us fa falta, veniu, que al costat de casa n' hi ha una, garrella per mes senyas.

Així pensava dirli, lo dia que haguessin fet *Lo barco fantasma*, (potser hauria sortit la sombra del músich, que es la millor fantasma,) pero com sembla que ha naufragat avans de sortir del port, velshiaquí que no li he pogut dir res, perque al Liceo no hi aném no mes los dias d' estreno.

A pesar de la frisansa que 'm consumia, vaig reparar que 'l *Faust* sortia bastant be: en Devoyod va fer un Valenti molt tocat y posat: la llástima es que 'l matin en lo quart acte: no obstant va fernes sentir una ária que no la coneixiam encara, y que 'l públich va pagarli fentli una ovació. Los demés artistes Deu n' hi doret.

Com he dit, *Lo barco fantasma* sembla que ha sufert una averia de consideració. Com si diguessim, que 'l capità, al trobarse ja en alta mar, tot d' un plegat, ha fet botar la llanxa al aygua, y agafant ell mateix los remes, se 'n ha tornat en terra, deixant al barco en las mans d' un pilot que pot ser tot lo inteligent que vullguin, pero que no té encara prou experiencia pera conduir una nau de tantas toneladas.

Si senyors, en Goula pare y en Goula fill, (á n' aquest li posém perque diumenge á la tarde va dirigir *L' Africana*) han fet *media vuelta* y *adios* Liceo que 't quedas sense director, fins que 'n vinga un d' Italia que vullga ser plat de segona mesa.

Aixó y aquellas cartas de la Theodorini y l' Emppressari, pera 'ls que no estém al tantum de la cosa nos es una xarada, que posada en vers potser guanyaria 'l premi en lo certámen xaradista *Nada*, per acabar de arrodonir los consonants en *ada*, ja ho sentirem á dir. L' Angela, curiosa com todas las donas, ja procurarà enterarsen y 'ls ho comunicará tot.

Al Principal, restablert ja en Calvo, torna á presentar aquest actor, que fa perdre la xaveta al públich que quan lo sent no sab qué li passa.

Er quant á las obras que posan en escena ja las hem vist cinquanta vegadas, aixis es que no cal parlarne.

La «Associació d' autors catalans» ja ha anunciat que s' enseja *Lo combat de Trafalgar*, pera estrenarse al obrirse 'l segon abono á las funcions d' en Calvo.

La ratlla dreta y *La ratlla torta*, van donant bonas entradas al Teatro Catalá, quals actors s' han posat ja á estudiar la tragedia *Otger* d' en Ferrer y Codina y la pessada *Modus vivendi* d' un amic nostre, y conegut de vostés.

En Tutau, segueix fent dramons en lo Novetats, tots en castellá com si no volgués gastar lo catalá pera guardarlo sencer pera 'l Principal.

En lo Ribas, la tercera part de *Don Juan Tenorio* hi ha forrola. Quan llegeixin los diaris, ja veurán que sempre parlan d' en Riutort y casi de ningú mes. Semblan gacetas fetas d' encárrech. No volém dir que ho fassi malament, pero vaya pera dissimular podrian donar una culle radeta de mel als altres actors y així no seria tan empalagos.

Al Tivoli y al Bon Retiro, sembla que s'han agafat ab la *diva*, pera anarse sostenint. En lo primer d'aquets teatros l'altre dia va estrenarse un monòlech del senyor Llanas, titulat *Un home enrahonat*. La veritat, no anarem á véurel, perque ab la humitat d'aquets dias no atrevim á sortir del casco de la ciutat. Un home 's'atreví tot ple de fanch, que ja Barcelona sémbla los carrers de Madrid. A mes á mi 'ls de poll me filan que 's'un est. per ells, y l'Angela diu que no 's'vol embrutar las mitjas polacas que porta, perque no té cap mes calsat.

Lo dia que va dirme aixó, que eram al Circo Ecuestre, a la vaig veure venir.

Pero vaig fer lo tonto, com en Magrini. Jo no sé si está capte be regalar botinas á una dona. Si'l músich ho sabia poser fora capás de desferse d'alguns rals pera obsequiarla. Mes val que ho ignori: en magricias com se riuria de mi, encara que avuy deu tenir altres mals de cap, pensant en si tancan lo Liceo. ¿Ahont anirá á guanyarse las garrofas?

En demés al Circo Ecuestre han estrenat un número nou qual nom ja 'ls hi dirá lo que es: *Ki-ka-ko-a*. ¿No es veritat que aixó es xino pur? A mi m'ho sembla y per lo que fan baix aqueix títol, ho es, no hi ha dupte. Aixó sí, tant si es xino com qualsevol altra cosa, lo públich s'hi diverteix.

Veuen, si no hagués fet arguas *Lo barco fantasma* l'Angela 'ls hi hauria explicat l'argument, pero será per un altre dia.

Me descuidava de dirlos que diumenge encara no va *El Infierno* en lo teatro Espanyol. Sense mes remissió se posará lo dia 29, que també es diumenge. Me sembla que per las firas de Nadal, será la obra que anirán á veure los masters.

Lo senyor Vicente Miquel, va fer son benefici dissapte passat ab *Isabel la Católica*, recullintli honra y profit. S'ho mereix.

BERNAT PESCAIRE.

Aquest any forman lo Consistori dels Jochs Florals don Valentí Almirall, don Francisco Maspons, don Ramon Picó y Campamar, don Pau Bertran y Bros, don Carlos Bosch de la Trinxeria y don César August Torres.

En lo teatro Principal diu que aviat comensará á donarhi funcions la Secció catalana, baix la direcció d'una Societat d'autors. La primera obra que s'estrenará diu que es lo drama *Lo combat de Trafalgar* de don Pere Antoni Torres.

Aixó de comensar ab *combats* es bon xich bélich. No obstant lo Principal es espayós per presentarli tota la esquadra si volen.

Aviam, aviam!

Entre l'Ajuntament que demana una pila de mils pesetas als tocinaires y aquets que no 'n volen donar tantas, los barcelonins nos quedém sense poder menjar carn de porch fresca.

En cambi, al Ninot ne venen, ho ó dolent, y los que 'n tenen ganas ó desitj, no miran primi y van á fersen un tip. ¿Y volen dir que la salut del públich no 'n pot valer de menos?

Perque qui sab quina mena de porch venen al Ninot. En fi que ab aquestas rahons tot passa.

Y vegin si 'n poden passar de cosas que á Sevilla s'ha descubert que algú feya butifarras de carn de burro.

Vetaquí perque hi ha tanta gent que encara té llana al clatell: haurán menjat d'aquell género y s'han empeltat de burro. És lògich.

No havém rebut lo tomo de las composicions premiadas en lo certámen celebrat per l'Ateneo Arenyench.

Aixís nos estalviarém de donarlos las gracias.

Y tantas cosas no hem rebut!

La cantant donya Elena Theodorini y l'empresari don Felip Sancho s'han escrit unas cartas per medi dels diaris, que ben considerat fan entendre lo cor.

No sé si aquesta correspondencia s'allargava, cóm acabarian los dos interessats!

Y no sé tampoch perque aquestas cartas han de durlas los diaris. Jo, senyor Duro, los hi feya pagar franqueig doble. No s'escaparian.

En demés certas cosas no s'han de fer públicas. Mirin jo 'm vaig casar ab la filla del amo, y també varem comensar aixís.

«Jo á casa seva hi treballaré per poch que 'm donguin, etc., etc.»

Y aixís, donchs, vam anar fent y 'n va sortir casament.

—Diu que ab molta sencillesa

despatxan á ca l'Enrich?

—No ho cregas, puig queden sempre á déurer quartos senzills.

Han pujat lo pa y han rebaixat la Rambla. Será pera anar nivellant las classes socials.

Diu que ha sigut nombrat interinament inspector general de consums, lo segon comandant de la Guardia municipal senyor Tallavi.

Quan no per altrás cosas l'empleat ha sigut ben escullit pel nom.

Senyor Talla-vi, com si diguessim no s'entra vi, que es lo principal objecte del seu càrrech.

Ja ho dich jo sempre que cadescú se diu lo que li pertoca.

Está en premsa la vida y miracles d'en *Pela y Olsa*, il·lustrada ab vinticuatre grabats, dels fets mes culminats de sa llarga historia.

Valdrá dos quartos pels corresponsals que fassin lo pedido avants de la publicació, dotze dos rals y vinticinch, una pesseta.

Se farà una tirada justa pels pedidos.

Al senyor Alegria, empresari del Circo Ecuestre, se li ha mort la seva mare política.

L'acompanyém en lo sentiment.

Fa uns quants dias que per tot arreu se veuen moros: sembla que 'ns hagin invadit.

Pero jo sospito que no son moros perque alguns ensenyan uns rosaris y unas creus que cap devot d'aquí tindria esma pera durlos.

Ab lo qual queda demostrat que aquesta gent no son moros, sino cristians. Mes bons cristians que 'ls que per aquí s'usan, sino que van una mica mes bruts.

Vostés ja deuen sapiguer que'l senyor Gobernador va expedir certas ordes referents á evitar los revenedors en los teatros; donchs, dimars, á la porta d'un, hi havia un polisson recolzat á la paret, mirant com un revenedor no deixava arribar á un senyor á la taquilla, importunantlo pera vendrelli sas localitats.

Ja sabém que una flor no fa estiu, pero, vaya, un revenedor no es pas tan difícil de tréurel, perque ell sol no siga una escepció en desprestigi de las bonas disposicions.

Se remou la idea de fer firas y festas la vuytada avans de Nadal. Diu que qui mes treballa pero aixó son los quinquillayres.

Ja m'agradaria, pero temo que surtin firas y festas de quincalla.

En quant á festas, no cal que 'n busquin si per cas, per que per Nadal n'hi ha tres.

¡Tres dias de festa! Quin modo d'espalllar la roba bona!

Los vehins de tres carrers de Gracia y Vallcarca diu que están alarmats perque per aquells vols hi roban.

Y demanan á l'autoritat que 'ls protegeixi.

Il·lome, semblan aquells cent gallegos que 's'varen deixar robar per dos lladres, perque anavan sols.

Lo senyor Aulés ha anat á Manila, segons diuen, á desempenyar... un bon empleo.

Nos alegrém; á veure si quan tornarà vindrá fet un potentat.

Mentres esperém la seva tornada nos ha deixat una pila de comedias pera que 'ns aném entretenint.

Las obras del monument á Colon, segueixen paralisadas. Nos sembla que si no torna en Rius y Taulet...

Y no ho dihém per passió.

Senyor *Diluvio*, dongui una empenteta al senyor Coll y Pujol.

Lo mateix diari citat, queixantse dels molts robos, diu que es precís que la policia no dormi ni un sol instant.

Entre poch y massa. Ves si á vosté no 'l deixavan dormir gens com s'ho pendria. Se veu que vosté aixó ho ha agafat pels cabells.

Han sigut invitats á veurer *Los polvos de la madre Celestina* en lo teatro Espanyol, diumenge á la tarde, los noys de la Casa de Caritat.

Veuen, aixó 'ns agrada, que 's'pensi en tothom, y mes en aquellas pobres criaturas.

Lo que mes comou en una festa aixís, es la alegria que gosan, ells que passen tantas tristesas.

Envejém la idea al seu autor, que es tot lo que podém dir per alabar-lo.

El Suplemento publica en castellá lo següent sueltó, que sembla escrit pera un periódich de broma:

«Un astrónomo pronostica, pera 'l present mes, grans nuvoladas, vents, plujas y frets, dias serens, cambis atmosféricos, glas y gebra, vents alternats y borrascas.

Naturalment: si no está núvol, estará seré, y si no fa vent, estará tranquila la atmósfera.

Los cambis serán en frets, perque aném cap al hivern y no regnarà de cap manera la xafagor: y 'ls vents serán (si 'n fan) alternats perque no hi ha vent que duri mes de tres á quatre dias.

Pera fer aquesta mena de pronóstichs no 's'necessita ser astrónomo.»

Vetaquí un critich que no sabém si ha volgut burlarse del astrólech ó 'ns ha vingut á fer entendre que ell faria millor los calendaris.

Perque hi ha gent que serveix pera tot.

XARADA

El primera dos tercera
hu segona la prima dos
y á hu y segona cuarta
la veu la tot.

ALIV AIRAM.

ROMBO.

.....

Omplir los pichs ab lletas de manera que llegits horisontalment y verticalment diga: 1.ª ratlla: Una consonant.—2.ª Una part de la persona.—3.ª Un nom de home.—4.ª Altra part de la persona.—5.ª Una vocal.

ELECKEAR COMA.

GEROGLIFICH.

X
S A
B
I
E E
L
O O
S
A B
I I

NAS DE PUNTA INGLESA.

LAS SOLUCIONS EN LO PRÓXIM NÚMERO.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

XARADA.—*Pal-ma-to-ria*.

INTRÍNGULIS.—*Calsadó*.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Catarina*.

GEROGLÍFICH.—*Qui deu vint, deu dos déus*.

PALPITACIONES

COLECCIÓN DE POESÍAS SÉRIAS Y FESTIVAS, CANTARS, EPIGRAMAS, ETC., ETC.

Originals del jove escriptor en

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Il·lustració dels reputats dibuixants Apeles Mestres, Carrasco, Llorens y Riu y altres.

Forman un tomet de 48 páginas.

Preu 2 rals.

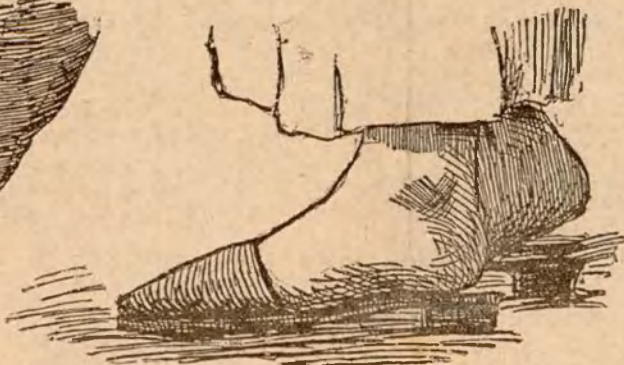
De venta, en las librerías de Lopez, Puig, Verdaguer, Roig, Parera y principals llibrerías y kioscos de la Rambla.

Imp. de Redondo y Xumetra, Tallers, 51-53

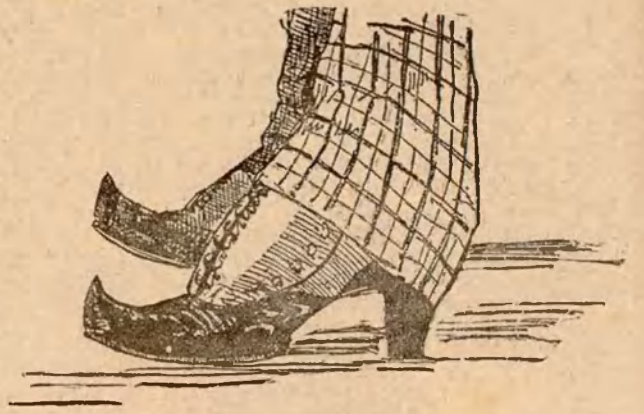

Senyor Girona, aquets peus
tenen los seus y 'ls fills meus.

No será dir cosa nova
dilshi que 'ls rentan la roba.

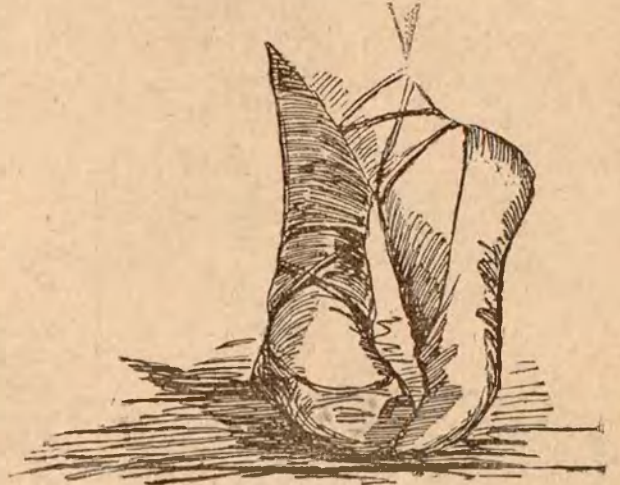
Cada festa 'ls trobarán
á la Palmera ballant.

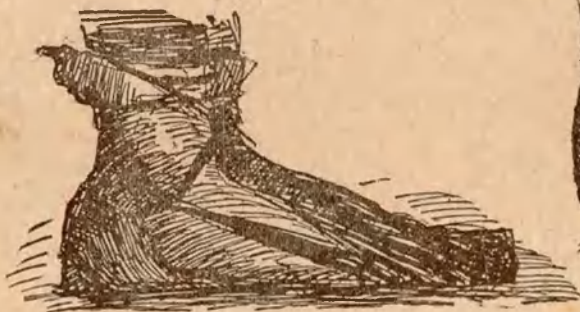
Ni 'l cólera que hem tingut
á tanta gent ha vensut.

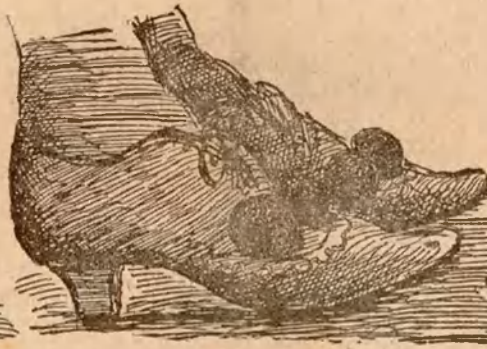
Son d' un jove calavera
de la volada primera.

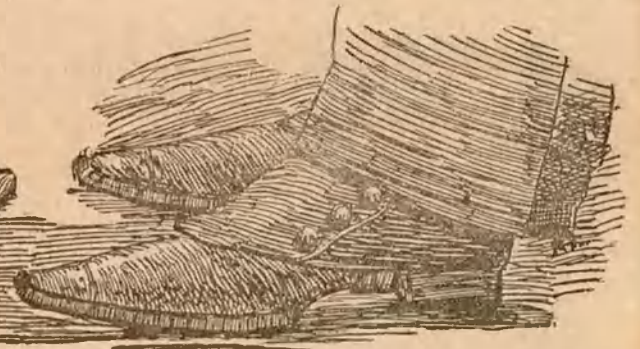
Aixís son bases del art,
tot lo demés va de part.

Aquets son si 's mira bé
lo sócol del carboné.

Si 'ls hi segueixen la pista
fan cap á ca la modista.

Ni son joves ni son vells,
lo positiu volen ells:

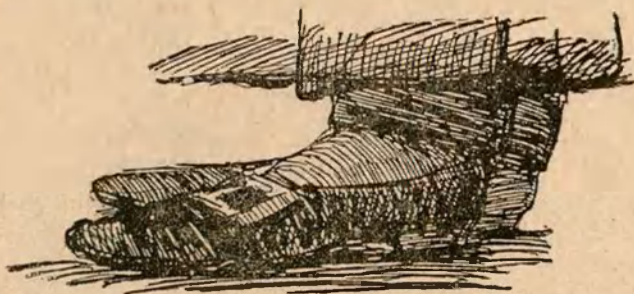
Aquí tenen un patró
que 'ls donará lo peix bó.

Un adroguer retirat
que ara tot just s' ha llevat.

Vetaquí una bona dona
que sempre ha estat majordona.

Al lluytar per sas ensenyas
ja 'n calsava d' espardenyas.

Aquest, no 'l prengan per atrie,
vá aná á defensar la pátria.

Quant ja en la vida res som
aquest son los de tothom.